

John
STEINBECK

Luna a apus

Traducere din limba engleză
de Ona Frantz

POLIROM
2021

— Ei bine, spuse Prackle surescitat, dacă avem liniște de Crăciun, ce credeți, primim și noi niște permisii?

— Nu știu, răspunse Lanser. Ordinele de felul ăsta sunt hotărâte în țară. Vrei să mergi acasă de Crăciun?

— Păi, aș cam vrea.

— Poate o să mergi. Poate, cine știe.

Intervenii și locotenentul Tonder:

— După ce se termină războiul, n-o să renunțăm la teritoriul ocupat aici, nu-i așa, domnule colonel?

— Nu știu, răspunse colonelul. De ce?

— Păi, e o țară frumoasă, oamenii sunt de treabă. Poate-ai noștri – unii dintre ei – ar vrea să se stabilească aici.

— Oi fi văzut vreun locșor pe gustul tău? întrebă Lanser pe un ton glumeț.

— Păi, zise Tonder, sunt ferme frumoase pe-aici. Dacă pui laolaltă vreo patru, cinci dintr-astea, cred că te-alegi cu o proprietate frumoșică pe care să te stabilești.

— Vasăzică, tu n-ai nici o palmă de pământ moștenit?

— Nu, să trăiți, nu mai am. L-a înghițit inflația.

Lanser, care obosise deja să stea de vorbă cu asemenea puștani, spuse:

— Eh, mă rog, încă mai avem un război de purtat. Încă mai e cărbune de scos și de trimis. Ce ziceți, am putea aștepta să se termine înainte să

ne punem pe clădit moșii? Ordinele astea vor veni de sus. Asta poate să v-o spună și căpitanul Loft.

Apoi schimbă tonul.

— Hunter, mâine îți vine oțelul. Poți să începi lucrul la șine săptămâna asta.

Se auzi o bătaie în ușă, după care o santinelă băgă capul înăuntru.

— Să trăiți, vrea domnul Corell să vă vadă.

— Trimite-l înapoi, răspunse colonelul, apoi adăugă către ceilalți: Acesta e omul care a pregătit terenul pentru sosirea noastră aici. S-ar putea să ne cam dea de furcă.

— A făcut treabă bună? se interesă Tonder.

— Da, a făcut, și de-asta n-o să fie prea simpatizat de localnici. Mă întreb dacă nouă o să ne fie simpatic.

— Merită laude, fără îndoială, zise Tonder.

— Da, încuviință Lanser, și să nu crezi că nu le va pretinde.

Intră Corell, frecându-și palmele. Radia bunăvoință și camaraderie. Era îmbrăcat cu același costum negru, dar avea pe cap un bandaj alb, lipit de păr cu două fâșii de plasture puse cruciș. Înaintă până în mijlocul camerei și spuse:

— Bună dimineața, domnule colonel. Ar fi trebuit să trec pe-aici încă de ieri, după tevatura de la parter, dar m-am gândit că probabil sunteți foarte ocupat.

— Bună dimineața, răspunse colonelul și făcu o mișcare largă cu brațul. Acesta e statul meu major, domnule Corell.

— Niște băieți de ispravă, zise Corell. Au făcut treabă bună. Mă rog, am încercat și eu să le netezesc drumul cât mai bine.

Hunter își coborî privirea la planșetă, scoase un toc, îl înmuie în călimară și se apucă să-și tragă schița în tuș.

— Te-ai descurcat foarte bine, spuse Lanser. Preferam totuși să nu-i omori pe cei șase. Aș fi vrut să nu se întoarcă soldații lor în oraș.

Desfăcând brațele, Corell spuse nonșalant:

— Șase oameni reprezintă o pierdere mică pentru un oraș cât ăsta, care mai are și mină de cărbuni.

Lanser ripostă cu severitate:

— Nu mă opun uciderii unor oameni dacă astfel se rezolvă ceva. Dar uneori e mai bine să procedăm altfel.

Corell, care în tot acest timp îi măsurase din ochi pe ofițeri, se uită pieziș la locotenenți și spuse:

— N-am putea oare să discutăm între patru ochi, domnule colonel?

— Ba da, dacă asta vrei. Locotenent Prackle și locotenent Tonder, mergeți în camera voastră, vă rog.

Apoi i se adresă lui Corell:

— Maiorul Hunter lucrează. N-aude nimic când lucrează.

Hunter ridică privirea, zâmbi tăcut și se aplecă din nou asupra planșetei. Tinerii locotenenți părăsiră încăperea, iar după plecarea lor Lanser spuse:

— Ei, și-acum, n-ai vrea să iei loc?

— Mulțumesc, domnule colonel.

Corell se așeză la masă.

Lanser se uită la bandajul lui, apoi întrebă fără menajamente:

— Au și încercat să te omoare?

Corell își pipăi bandajul cu buricele degetelor.

— Ce, asta? A, e de la o piatră care-a căzut dintr-o stâncă de pe deal azi-dimineață.

— Ești sigur că n-a fost aruncată?

— Ce vreți să spuneți? întrebă Corell. Oamenii ăștia nu se dedau la violențe. N-au mai avut războaie de o sută de ani. Au și uitat cum e să lupte.

— Mă rog, dumneata trăiești printre ei, admise colonelul. Probabil îi știi mai bine.

Păși mai aproape de Corell.

— Dar dacă zici că ești în siguranță înseamnă că nu seamănă cu nici un alt popor din lume. Am mai ajutat și la ocuparea altor țări. Am fost în Belgia acum douăzeci de ani, și-n Franța.

Clătină ușor din cap ca pentru a-și limpezi gândurile și spuse ursuz:

— Ai făcut treabă bună. Trebuie să-ți mulțumim. Te-am menționat în raportul meu.

— Mulțumesc, domnule, spuse Corell. M-am străduit după puterile mele.

— Ei bine, domnule, spuse Lanser cam obosit, și-acum ce mai urmează să facem? Ai vrea să te întorci în capitală? Putem să te urcăm pe un șlep de cărbune dacă te grăbești, sau pe un distrugător dacă ești dispus să mai aștepti.

— Dar nu vreau să mă întorc. O să rămân aici.

Lanser chibzui un moment și spuse:

— Să știi că n-am prea mulți oameni aici. Nu pot să-ți pun la dispoziție o gardă de corp potrivită.

— Dar nu-mi trebuie gardă de corp. Ascultați ce vă zic,ăștia nu-s oameni violenți.

Lanser se uită o clipă la bandaj. Hunter ridică iar privirea de la planșetă și observă:

— Mai bine apucă-te și poartă cască.

Și se întoarse la desenul lui.

Corell se trase mai în față pe scaun.

— Voiam îndeosebi să stau de vorbă cu domnia ta, domnule colonel. M-am gândit că aș putea da o mână de ajutor la partea de administrație civilă.

Lanser se răsuci pe călcâie, merse la fereastră să privească afară, apoi se întoarse și spuse calm:

— Te gândești la ceva anume?

— Păi, vă trebuie o autoritate civilă în care să aveți încredere. M-am gândit că poate primarul Orden va renunța acum la funcție și... mă rog, dacă ar fi să preiau eu postul, s-ar ajunge la o colaborare strânsă între autoritățile civile și cele militare.

Lanser îl privi cu ochi parcă mai mari și mai sclipitori. Apropiindu-se de el, îl întrebă tăios:

— Ai menționat acest lucru în raportul duminicel?

— Păi, da, firește... în analiza pe care am făcut-o...

Lanser nu-l lăsă să termine.

— Ai vorbit cu cineva din oraș de când am sosit noi – vreau să spun, în afară de primar?

— Păi, nu. Vezi domnia ta, oamenii încă mai sunt nițel debusolați. Nu se așteptau la așa ceva. Chicoti.

— Nu-nu, categoric că nu se așteptau.

Dar Lanser insistă.

— Deci adevărul e că nu știi ce-i în mintea lor, nu?

— Păi, sunt debusolați, răspunse Corell. Sunt... în fine, parcă nu s-au trezit încă din vis.

— Nu știi ce părere au despre tine? întrebă Lanser.

— Am mulți prieteni aici. Cunosc pe toată lumea.

— A venit cineva să cumpere din prăvălia dumitale în dimineața asta?

— Mă rog, afacerea stă pe loc la momentul ăsta, firește, răspunse Corell. Nimeni nu mai cumpără nimic.

Lanser se destinse dintr-odată. Se duse să se așeze pe un scaun și încrucișă picioarele.

— Serviciul din care faci parte este o muncă dificilă, care cere mult curaj, spuse el calm. Trebuie recompensat substanțial.

— Mulțumesc, domnule colonel.

— În timp, vei ajunge să cunoști ura lor, spuse colonelul.

— Sunt în stare să fac față, domnule. Ei sunt inamicul.

Veni rândul lui Lanser să șovăie un moment înainte de a vorbi.